

Ejjegyzéseim rövidtörténete

Dokumentumnovella

Tudja mit, mesélek én magának, aztán mondja meg, érdemes-e mindent megírnom, olyan önéletírás-képpen. Már csak Sácó unokám miatt is. Álljon egy esetleges emlékszobája könyvesvitrinjének szegletében apró betűs kéziratom összefűzve, szerényen meghúzódom, csak annyit jelezve, én is éltem ezen a földön.

A gyerekkorommal nem akarom untatni, szép volt, mint minden gyermeké. Ingáztunk Horgos és Szeged között, néha még Pestre, sőt Bécsbe is eljutottunk.

Kezdem a megannyi ismerkedés elmaradhatatlan helyszínével, a horgos–kamarási bálokkal. Fiatalasszonyban és lányban ott nem volt hiány, csak mi, Müller lányok hatan voltunk, versengtek értünk jobbról-balról. Nekem Horváth György telekkönyvvezető kurizált, és nem tagadom, nekem is tetszett ő. Szegeden is voltak széptevőim, és sokszor révedeztem el gondolataimban, melyik is lehetne az igazi bizalmasom, a lelke minden titkával együtt. Nővéreim már tudták, ilyen nincs. Malvint, a gyönyörű fiatal özvegyet különösen körülrajongták, tudom, közhelyes a hasonlat, mint holdat a csillagok. Ő, a legtapasztaltabb, féltve őrzött a csalódásoktól. Én tapasztalatlan voltam, de hiszékeny nem. Elvégre láttam a fiatal özvegy és három férjezett nővérem élete folyását.

Szüleimnek Szegeden volt fűszer- és delikáteszboltjuk, meg trafikjuk. A Rohr és Bugarszki gyarmatáru termékeit árultuk. Csakhamar a szegedi intelligencia találkozóhelye lett a Kelemen utcai bolt, az Európa és a Tisza Szálloda között. Főleg délután és kora este volt forgalom, amikor a szegedi dámák sétálni indultak. A nők kölniért, púderért, arckrémért tértek be, az urak-uracskák svájci csokoládét, francia parfümöt, holland szivarkákat vásároltak. Sokszor nem is a vásárlás, hanem az ismerkedés, akár egy-egy

randevú, netán titkos találkozás megbeszélésének ürügyén. A bolt parányi mérete szinte kínálta ennek a közeledésnek a lehetőségét. Az utcán nem lehetett csak úgy, egy kicsit odadörgölözni, netán megfogni egy lány karját, ellenben míg valaki némi kérkedéssel is a parfüm illatával kapcsolatban kérte ki többek véleményét... Meg voltam győződve, hogy nem annyira a minőségi áruink miatt, hanem a mindennap beszerelmeskedő méhkasi zsongástól megy jól az üzlet.

Mariska nővérem ekkor már a szegedi színház gondnoka volt, és a színház épületében volt lakása. Nem volt olyan budapesti vendég, aki ott fellépett, és én ne láttam volna. Jászai Marit minden jeles szerepében láttam, meg Márkus Emiliát, Blaha Lujzát, Pálmay Ilkát. Csontos Gyula is itt lett híressé. Színházi tekintetben talán még ma is ezért vagyok igényes. Tetszett az is, hogy házunk barátai közé tartozott Eichnet, a fészülönő, aki minden pletykát házhoz szállított, melyeket Malvin olyan diszkréten tálalt a betérő ismerős vendégeknek, ahogy egy-egy szem mandulát vagy olajbogyót helyeznek a sajtálra.

Tizennyolc évesen minden érdekelt, s végre, hogy Szegedre engedtek, az unalmas zongoraórákra se kellett járnom. Nem tudom miért, de a szüleim rám erőszakolták. Kész nyűg volt nekiülni, billentyűzni. Talán mert rövidek voltak az ujjaim, s kevesebb vér volt ott, mint a fejemben, amelybe a német meg francia is belecsordogált. Hogy nem voltam zenei antitalentum, azt arról állapítottam meg, hogy másokat szívesen hallgattam.

Legszívesebben a boltban töltöttem napjaimat, mert ide kizárólag úri nép járt, csak itt kaphatták meg a partijaikhoz, estélyeikhez a felvágottat, a finom francia sajtálakat, salátákat, orosz kaviárt, a ritka olasz gyümölcsöket. Peszgőt, konyakot, likőröket... Nagyban is szállítottunk szállodáknak, éttermeknek. A szállítólevelek kiállítása kizárólag az én feladatomból volt, a csomagolást korán megözevgyült nővéremmel végeztük, és kifutónk vitte háromkerekűjével. Csak szombat-vasárnapra utaztam haza szüleimhez Horgosra, ahol a házunkban igencsak nagy volt a nyüzsgés. Egyrészt, mert az állam hat orvost nevezett ki Horgosra a falu és környékén jelentkezett trachoma leküzdésére, másrészt akkor kezdődött, isten tudja hány évre visszamenőleg, a környék telekkönyvezése, és a bíró reggeltől estig öt-hat írnokkal dolgozott, akik nálunk voltak elkvártélyozva, itt reggeliztek, vacsoráztak.

A szombat esti bálozás tavasztól őszig kötelező volt, Kamaráson is fogadónk kerthelyiségében. Mint mondtam, fiatalasszonyból, lányból... Otthagyva hegedűjét zenekari székén, kért föl először táncolni Gyuri. Mondja, Szegeden már többször látott a Müller boltban, a Wertheim kassza mögött. Jól táncolt, s azt is tapasztaltam, kitűnően muzsikált, a

zongora, hegedű, nagybőgő, sőt a kis pikula, minden jól állt a kezében. Szinte virtuóz volt.

El is kezdtem játszani a tűzzel, de betartva nővéreim intését: meg ne égessem magam. Pár hónapi udvarlás után, annak rendje és módja szerint, megkérte a kezem. Tizennégy évvel volt idősebb. Mondtam, várjunk, mert még nem ismerjük eléggé egymást. De tudatomban ott motoszkált, nem motoszkált, hanem, mint fenyőfáink törzsén a mókus, hol erről, hol arról bukkanva elő, megjelent alakja. Olyan magas, mint én, sovány, s azt mondja: – Kedves lélek, és micsoda ritmusérzéke van! De táncoltam én az akkor épülő Szeged–Horgos-műút építésvezetőjével, a mindig suttogva beszélő Reich Benővel is, aki egyszer már küldött virágot, s mikor beszélgettünk, mondtam neki, kissé hangosabban, mire azt válaszolta, tudatosan beszél halkán, mert azt akarja, csak rá figyeljek. Meg itt volt még a Hercel Jakab, aki ezen a tavaszon már februárban gyönyörű gyöngyvirágcsokorral lepett meg. Ő a Högenmacher sör képviselője volt Szegeden, délceg, szinte színészi figura, ápolt, kissé fölfelé pödört bajusszal, mindig kalapban. S volt egy Józsi is, de az csak könyveket hozott, bécsi Courths-Mahlerokat, meg egyszer Arany János verseskötetét. Azt állította magáról, hogy Homok álnéven tárcaírója a Pesti Naplónak.

Szívemhez Horváth állt a legközelebb, s ezért igyekeztem mindenkinek bemutatni. Szüleim csak a korkülönbséget kifogásolták, ám a döntést rám bízták. Nővéreim közül is egyedül Malvin ellenkezett. Mondta, számára ellenszenves. Nem hozzám való. Hogy ezt személyesen is tudtára adja, elhívta szegedi üzletünkbe, a pünkösdirózsa-csokrot pedig, amit nekem hozott, távozása előtt kivette a vázából, és visszaadta neki. Hogy hol találkozhattak, nem tudom, de három hónap múlva Horváth György Malvint vette feleségül. Szegedi esküvőjükön én részt sem vettem, hazautaztam a nagynénémhez Horgosra. Gyuri sokáig nem mert a szemembe nézni. Gondoltam, el is költözöm a Kelemen utcai bolti házunkból, de a munkám oda kötött, csomagolás, számlázás, kasszírozás...

Reich Benő kezdett gyakrabban feltűnni boltunkban és trafikunkban, két svájci csokoládét vett meg egy férfi és egy női parfümöt, s kívárta, hogy egyedül maradjunk. Amikor leszámláztam, az egyik csokoládét és a női parfümöt odatolta a vaskassza mellé. Rám nézett bizalmat árasztó kék szemével, és azt mondta: ez a magáé. Nem társalgott, mint sokan tették, kötelező érvénnyel, ami tetszett, de zavarba is jöttem. Ő mindig kezét csókolommal távozott. Az első bálon a nővéremékétől távol eső asztalnál ültem, Benő nagy rózsacsokrot küldetett, mire Malvin nővérem újdonsült férje mellől fölugrott, és a kertészlegénytől megtudva kitől van, visszaküldette. – Ez az ember nem hozzád való, nem tudod, ahol ő lecsap, ott talál,

és aztán odébbáll – mondta hazafelé menet indulatosan. Pár hónappal később egy bádogos szép lányát vette feleségül, s azon nyomban hozzáfogtak Kamarás majdani legszebb villájának építéséhez.

Vigasztalást Gyurka elhódítása, majd Benő kikoszarozása miatt ezek után Herceltől vártam, és kaptam is – mert ő is hozta az udvarlasi szándék elmaradhatatlan jelképét, a sárga tearózsákból és közülük diszkréten kandikáló egy szál kálából álló csokrot –, de Malvin ügyelő szeme ezt is észrevette, és amikor Jakab távozott, kirohant a raktárból, kikapta kezemből a csokrot, és a távozó férfi feje fölött úgy dobta ki, hogy az a lábai elé esett. Láttam, amint átlépi, majd zavartan kullog tovább. Többé nem jött a boltunkba.

Este a vacsoránál, míg a kandalló hasábfái képeink és szobraink mellett megvilágították Malvin kéjes, vigyori arcát, miközben előadja a délutáni történetet, s azt magyarázza Gyurinak, hogy ma sok pénzt csak az élelmiszerral ügyeskedők és a fuvarosok kereshetnek, esetleg az építésszek, tudatosodott bennem, nővérem nem akarja, hogy férjhez menjek. Maradjak vénkisasszony, áruátvételtre, csomagolásra, számlázásra, kasszírónőnek. Panaszkodtam a szüleimnek, de ők is Malvinnak adtak igazat, viszont abba beleegyeztek volna, hogy átköltözök édesanyám nővérének nagy házába a Valéria térre. Oda nem, inkább visszamegyek Horgosra. És alighogy visszaköltöztem, jön a levél Szegedről, benne csak néhány sor: „Kisasszony, higgye el, az érzelem dolgaiban ne kérjen senkitől tanácsot, csakis a lelkére hallgasson.” Mellé egy újságkivágás, Mese a Csalogányról, írója Homok.

Megdöbentem és meghatódtam. Mi tagadás, úgy éreztem, valami történik velem. A Csalogány, akit ő egy kisváros szépen berendezett boltjában látogat, csakis én lehettem. Mindig kicsit kócosan, vidáman ugrándoztam, mint a szöcske. A színházi évad minden előadásáról tudtam valami érdekességet mondani, még olyat is, hogy Blaha Lujza parókájába, képzeljék, befészkeltek egy poloska. Választ is küldtem, és Limaróval, mert ez volt a becsületes vezetékneve, később többször is találkoztunk kamarási parkunk vigvamsátrában, majd Teréz napján szüleimmel is beszélt, ami amolyan tapogatózó előmegkérés volt. Abban maradtunk, tartjuk a barátságot, írjon megint, s alkalomadtán, ha fölutazok Szegedre, véletlenül sem a boltban, hanem a Valéria téri nagy tölgyfa alatt találkozunk. Éjjel már azt álmodtam, karjai között vagyok.

Jöttek a levelek, néha még verset is írt hozzám, egyet lekottáztva. Viszont láttam, szüleim nem jó szemmel néznek a dologra. Limaró katolikus volt. Sokáig töprengtem, aztán, bár ezt sosem bocsátottam meg magamnak, levélben kikoszaroztam. És azt a megmásíthatatlan esküt sem bocsáthatom meg magamnak, amit akkor, immáron húszévesen szüleim előtt

tettem. Megfogadtam, hogy az első zsidó fiúnak, aki jelentkezik, én igent mondok. Ezt is tettem.

Müller Józsi mezőtúri ügyvédbojtárnak mutatkozott be, bár nem volt az. Viszont az apja valóban ügyvéd volt, de mindenét elkártyázta, s főbe lőtte magát. Az Otthonnak nevezett, egyetlen helységből álló kávéházuk valójában kocsmá volt. Erről mi is tudtunk, és még az eljegyzés előtt megmondtam, a kocsmában rám ne számítsen. Titokban arra gondoltam, ezzel a határozott kijelentéssel megingatom, és visszalép. Nem lépett vissza, sőt, éreztem, a hozományomra játszik. Ezzel végképp ellenszenvesse lett. A rám leselkedő bajt szüleim is látták, s arra akartak rábeszélni, lépjek vissza. De fogadalmam, amely a dacba úgy csapott át, mint erős széllökések a viharba, győzedelmeskedett. Szegeden Lővi Immanuel esketett bennünket össze, és apám cigányainak kíséretében mentünk Túrra, ahova a hozomány már megérkezett. Az Otthon valóban kártyabarlang, koszos kocsmá volt. Józsi meg megrögzött spíler. Virradatig, sőt néha napokig játszott. Nyert is, veszített is. Erre az emberre életet építeni, mint ingoványra házat, nem lehetett. Eleinte csak én szenvedtem, később már ő is. A faluban egy év után már mindenki szerencsétlen házasságunkról beszélt, hogy Józsi nem magához való feleséget hozott, hiszen a kocsmában még senki sem látott. És így volt igaz. Be nem mentem én oda, hiszen megfogadtam. Inkább kényszeredetten zongoráztam esténként, míg azt is el nem kártyázta.

Egyszer aztán belátva, hogy a struccpolitika nem használ, bevartam az ajtót, és azonnali távozásra szólítottam föl Józsi partnereit, akik boráztatta homályos hüllőszemekkel néztek rám. Kifelé! Mi most gyertyagyújtáshoz készülünk. Később ezért nagyon szégyelltem magam, mert úgy éreztem, magamat, és nem őt gyaláztam meg.

Hogy gyötrelmem volt az életem, az nem kifejezés, de Józsi is szenvedett, hiszen én felesége nemigen voltam. Miért is kellett volna mindig borgőzös leheletétől elernyedte teste, dadogó, sokszor hülye beszéde, modortalansága, az olvasás meg a haszontalan horgolás, zongorázás miatti pofozkodása. Hogy a vagyonunkra pályázott, azt szüleim is látták, és eldöntötték, összepakolnak és hazavisznek. Jöttek is értem, de én nem voltam hajlandó visszamenni. A falu gúnytárgyává lenni? Még dacból sem! Malvinnal se békültem ki ezért, pedig Gyurka nemegyszer meglátogatott, és kérve kért, felejtjük el a múltat.

Szenvedésembe Józsi is belebetegedett. Soványodni kezdett, sápadt lett, de őszintén mondom, semmi szánalmat nem éreztem iránta. Még ha ebbe bele is hal. Mert én az ágyában is mindig csak vendégnek éreztem magam. Ekkor érkezett valaki, mondja a felszolgáló, név szerint engem

keres. Ekkor léptem másodszer a kocsmába. Az asztalnál Limaró. Levegőért kapkodtam.

– Hát maga?

– Leül? – kérdi.

Mit tehettem?

Mondja higgadtan, van egy túri ismerőse, a Bordács József, aki figyelemmel kísérte életem alakulását, és sok mindenről beszámolt neki Pesten. Merthogy ő azóta főállású a lapnál. Javasolja, váljak el Józsitól, és ha úgy gondolom, költözzem föl Pestre, nem kell semmit sem magammal vinnem a kabátomon és a kalapomon kívül. Írásairól, verseiről, a hírlapírói munkáról beszélt, szépen és hosszasan, s mondta, beszélne Józsival is, váltana vele néhány szót. Mert egy esetleges válást két férfiember komolyan meg kell hogy beszéljen. Valami eddig nem tapasztalt bizsergés futkározott bennem, de nem letről fölfelé, vagy fordítva, hanem kavarogva, hol az agyam éreztem zibbadtnak, hol a mellembe szökkent valami furcsaság, mint mikor tánc közben vágyakozó férfi simul hozzám.

Kérdeztem, reggelig várhat? Bólintott.

Kegyelem vagy szerencse, gondoltam, s ha most nem rázza meg a fejét, fogom a kabátom és a kalapom, s megyek, hogy végre, legalább egy időre föltöltssem az életemet. De a természettől belémoltott dac, amit Malvin és én is, ki tudja melyik őszünktől örököltünk, megszólalt bennem:

– Ahogy annak idején, mikor leánykoromban megkért, és nemmel kellett válaszolnom, úgy most is csak azt mondom: távozzon, kérem!

Szemei elszürkültek, lassan, de nagyon lassan kelt föl, s mintha mondani is akart volna valamit, de nem szólt, a fogasról levette a kabátját, kalapját, s mielőtt kitámolygott volna, csak annyit mondott:

– Bejövök még megreggelizni.

Hírből hallottam, elfogyasztott egy tormás virslit hársteával. Józsitól tudom, hosszasan ette, közben föl sem nézett. Bordácstól hallottam, a Pesti Hírlapban, Homok aláírással, megjelent egy elbeszélése Örök szenvedés címmel, amelyben többen rám ismertek. Nem volt lelki erőm utána-járni, hogy az írást beszerezsem és elolvassam.

Karácsony

Nekem már mindig
Karácsony van.
Akkik harácsolnak, *maguknak*
csomagolnak,
nem lehetnek velem.
Vagy legyen megbocsátás
ezen az ünnepen?
Nem.
Minden ellenségemnek
azt üzenem,
mégis-düh van bennem,
nyakukat kitekerem.

Nekem már mindig
Karácsony van.
A család és a megbocsátás
ünnepe.
Nekem már nincs családom,
s a megbocsátásnak
foltos az ülepe.

Neked sosincs Karácsony,
kinevetsz, álruhában égsz.
Neked *minden* most,
rögtön kell.
Nekem elég
egy korty bor
és egy falat kenyér.

Torzó * * * * *

G. I.-nak és más versbarátoknak
Hódolat T. D.-nek

„Senki nálam nem lelkesebb híve annak, hogy csak olyan alkotásokat fejezzünk be, melyeknek hasznát, értelmét, kellemét világosan látjuk, hogy úgy mondjam, az utolsó öltésig vagy kapavágásig, s hogy akár az utolsó előttinél is sajnálkozás nélkül azonnal hagyjunk fel az egésszel, ha elvesztettük beléje vetett hitünket.”

D. T.

1.

.....
.....
.....
.....

2.

Nem látom értelmét az első öltésnek sem;
a versírást már csak távolról s nem
minden érzékszervemmel szeretem, mert
.....

---

* Feje, mindkét kéz- és lábfeje hiányzik.

** Tulajdonképp nem az, be van fejezve: „Minden, ami egyszer elkezdődik életünkben, be is fejeződik, akár eléri előre eltervezett alakját, akár nem. Ha valamire azt mondjuk, hogy félbehagytuk, bátran azt is mondhatjuk rá, hogy befejeztük, mert lezárult az a lelki folyamat, amely cselekedetre indított... Amivel nincs kedvünk tovább foglalkozni, azt abbahagyjuk, tehát ami abbamaradt, az be van fejezve.” D. T.

*** Célszerű némileg lelassítva olvasni.

3.

Eljő érted, eljő a költészet,
s te hiába hessegeted: hess-hess!
– mért vágnál arra, hogy nőíró lehess? –,
.....

4.

A közönség követeli a verseim.
Csakhogy – engedelmet – kifakadt a költői vénám.
Vagy csak gyenge szél fú fantáziám vizein,
.....

5.

S már nem is akarsz holdas éjjeken
poétikus leány lenni. Mérsékelt tehetséged
s igen pirinyó tudásodnak csak voltja van, de
.....

testetlen – lelketlen

egy kozmikus történet

nagyapám sejthette hogy mi a helyzet a kozmikussággal mert sokat nézte az eget olyannyira hogy nyaka deformálódott a feje hátrahajlott így ment még ha igaz hogy kútba sohasem esett és szolgálóleányok se csúfolódtak vele

A SARKCSILLAG A LEGFÉNYESEBB HA NINCS IRÁNYTŰD
A FÉNYÉT KÖVESD ÉS NEM TÉVEDSZ EL PERSZE EZ CSAK
ÉJSZAKA LEHETSÉGES NAPPAL A FÁKON LEVŐ MOHÁK
NÖVÉSI IRÁNYÁRA KELL KONCENTRÁLNOD

RÁZUMES

nagyapám a megfigyelés módszerét alkalmazta de kísérleteket és számításokat már nem végzett

hogy a kozmosz a görögöknél rendet jelent nem tudta de érezte hogy mindennek megvan a maga helye és funkciója hogy a dolgok azért olyanok amilyenek mert az jó nekik ahogy nagyapámnak is az a jó ha sokat eszik és nagyokat böfög mert ilyenkor beindul a gépezet az emésztés hogy utána a kinti vécé lyukába távozzon a felesleges anyag hogy negyven dekával könnyebben elmélkedjen aztán nagyapám

A CSILLAGOK AZ ÉGBOLTRA VANNAK FELSZEGEZVE ÉS
HA KIMOZDUL EGY SZÖG AKKOR FEJEN BASZHAT

AZÉRT KELL MAGADNÁL KALAPÁCSOT HORDANI HOGY
IDŐBEN ORVOSOLD A BAJT

MEG SARLÓT IS DE AZT MÁR MÁS MIATT hogy mi miatt azt nagyapám se tudta csak betanulta a szlogent

VANNAK KIVÁLASZTOTT EMBEREK EZT MI SEM
BZONYÍTJA JOBBAN MINT HOGY VANNAK AKIK TÚLÉLIK
AZ ILYEN CSILLAGHULLÁSOKAT

MEGLÉKEL MONDJUK LYUKAT VÁG A HOMLOKODON
VAGY A FEJED BÚBJÁN HOGY KILÁTSZIK AZ AGYAD TE
MEG NEM VESZED ÉSZRE CSAK EGY KICSIT SZÉDÜLSZ
MEG DE TÉNYLEG CSAK PÁR MÁSODPERCRE

MINT AMIKOR HIRTELEN KELSZ FEL A SZÉKBŐL

AZ ÁTLAGEMBER A HULLAHÁZBAN KÖT KI

EZ EGY JÓ ELMÉLET ÉS KÖNNYEN IGAZOLHATÓ CSUPÁN
KI KELL NYITNI A SZEMED

A HALÁL BEÁLLTÁNAK PILLANATÁBAN A TEST KÜLÖN-
VÁLÍK A LÉLEKTŐL ha egyáltalán van ilyen bár nagyapám szerint sok
embernél ez már előbb bekövetkezik

A TEST ANNYIBAN KÜLÖNBÖZIK A LÉLEKTŐL HOGY SOK-
KAL DURVÁBB RÉSZEBŐL ÁLL

DE AMÚGY MINDEN AMI LÉTEZIK CSUPÁN A NÉGY ELEM
KÜLÖNBÖZŐ KEVERÉKE ÉPPEN EZÉRT HA ELPUSZTUL A
CSIBI KUTYA A TERMÉSZETBEN TÖBB VÍZ FÖLD LEVEGŐ
ÉS TŰZ LESZ IGAZ CSUPÁN EGY KUTYÁNYIVAL

már márciusban de az időjárás következtében előfordult hogy késő április-
ban kezdett ez az elmélet teret hódítani nagyapám életében és egészen a
hideg esős és fagyos napok beálltáig ki is tartott mellette ám a téli hóna-
pok megjelenésével nagyapám pesszimista gondolatai is előkerültek ekkor
a négy elem alkotta világ merő idealizmusnak agyament faszságnak tűnt
számára

az hogy minden amit mi érzékelünk csupán illúzió valamilyen szinten
megfelelt a nyári hónapok elméletének is azzal a különbséggel hogy a fa-
gyos idő következtében az alkotóelemek az atomok lettek

nagyapám paradigmaváltó gondolata az üres tér létezéséről azonban nem
forgatta ki a világot a helyéből

mert nagyapám önös ember volt gondolatait még nagyanyámmal sem osz-
totta meg csak jót mosolygott magában miközben nagyanyám szoknyája
alá nyúlt aki nem tudta hogy az öle csupán korongfejű atomocskák kap-
csolódása az üres térben

noha nagyanyámat nyáron a repülés sokkal sűrűbben és gyakrabban kerít-
tette hatalmába azért télen se panaszkodhatott

azt hiszem ha még egyet is értett volna nagyapámmal nemigen érdekelte volna az egyetemes igazság a világról meg az öleről csak nagyokat sikongatott miközben egyre vadabbul hívta a fűgén mozgó ujjakat

hogy kozmikussá lehet növeszteni egy történetet ezt nagyapám bebizonyíthatta volna nekem ott a szederfa alatt tudom kitalált volna eleget és meleget érzett volna a nagy munkában

képzeljük el

patakzott róla a veríték és amúgy is nyár volt

a vér a legtökéletesebb természeti anyag

a négy elem egyforma keveréke

éppen ezért a vérével gondolkodott és hatalmasakat szuszogott miközben felidézte a nők selymes haját először szemérmes majd egyre kacérabb tekintetét a hirtelenjében felkapott kikeményített szoknyákat a sebesen lehúzott harisnyákat bugyikat

ELŐSZÖR HATÁROZOTTAN A SZEME KÖZÉ KELL NÉZNI
HOGY MEGREMEGJEN UTÁNA MÁS LÁNYOKAT TÁNCOL-
TATNI AZTÁN ÚGY JÖN MAGÁTÓL MINTHA MADZAGON
HÚZNÁK

képzeljük el miket mondana nagyapám a szederfa alatt

ennél sokkal szaftosabbakat

mondjuk hogy hogyan kéne berakni a kígyót vagy minek nevezzük

bot

mert a nagyapám nem vetette meg a nőket még ha ezt olyan nagyon tagadta is nagyanyám előtt aki a sok féltékenységtől már szinte összefonnyadt és megcsúnyult azt hitte kevés és gyöngye nőrímei vannak meg hogy nem elég (le)ereszkedők hogy más nők viszont rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal akárcsak karcsúbb derékkal nagyobb mellel csábosabb öllel

vagy a fene tudja hogy miket gondolhatott még nagyanyám de az biztos hogy ahogy ráncosodott az arca hullott a foga egyre jobban lélekké vált végül a teste teljesen eltűnt míg nagyapám ezzel szemben csak test lett lélek nélkül

és mivel mindez egy nyár leforgása alatt történt

a természetben a négy elemből több lett